

Данный текст не имеет стандартного перевода на русский язык, и поэтому представлен на языке оригинала. Вы можете воспользоваться инструментом "Translate Tools" (на странице вверху слева) для осуществления он-лайн перевода текста.

Був осінній день, дув холодний вітер. Темна ніч вкрила все навкруги. Карета їхала по розбитій дорозі, її похитувало мов ту коробку – то в один, то в другий бік. Коли карета підїхала до хати, з неї вийшло двоє чоловіків. Перший – велетень у накидці з лисячого хутра, другий – чоловік у кітелі із шаблею. Чоловіки попрямували до хати.

Тут їх зустріла молода господиня. Гості, привітавшись, повечеряли і почали готуватися до сну. Дівчина полізла на піч. Вона довго не могла заснути. Велетень все ходив і ходив по хаті, мов привид, не давав нікому спати. Його великі чоботи так гупали по підлозі, що вся хата тремтіла. Нарешті дівчина встала з печі, шаснула до припічка, щось налила в кухоль і потім зайшла до гостей.

- Дядечку, напевне вас безсоння мучить, нате ось, випийте оцього зілля. І заснете, мов після маку. Велетень випив і ліг на лаву та й через кілька хвилин глибоко заснув. На ранок чоловік покликав молоду господиню:

- А де твій татко?

- Де татко мій? Татко і два брати воюють із шведами, вони козаки.

- А яким зіллям ти мене вчора пригостила? І спав добре і бадьорим встав.

- Люди зовуть цю траву заспокійник пахучий.

- А як же тебе звать, красуню?

- Мотрею. А татко й мама зовуть мене Материнкою.

- Ся травичка добра, як ти, Материнко! Тепер це зілля буде твоїм іменем зватися, душа моя! І незнайомиць поцілував Мотрею. А коли сідали до карети, менший із шаблею шепнув на вухо Материнці:

- А ти знаєш, хто тебе поцілував?

- Не знаю.

- Сам Петро Великий!

- Що великий, я і сама бачу. Головою стелю дістає. Відтоді, кажуть, і почали називати заспокійника пахучого **материнкою**.